

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 602/2015
28.01.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранка Станића и Гордане Ајншпилер-Поповић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца Н.Б. АД из Б., кога заступа пуномоћник Н.С., адвокат из Н.С., против туженог Л.У. из И., кога заступа пуномоћник Ђ.Д., адвокат из И., ради исплате, вредност предмета спора 1.192.744,61 динар, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж бр. 1607/14 од 05.09.2014. године, у седници већа одржаној дана 28.01.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца Н.Б. АД из Б., изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж бр. 1607/14 од 05.09.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П број 8969/2012 од 05.02.2014. године одржано је у целости на снази решење о извршењу Општинског суда у Инђији Ив бр. 95/09 од 09.04.2009. године и обавезан тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 211.888,72 динара.

Апелациони суд у Новом Саду је побијаном пресудом Гж бр. 1607/14 од 05.09.2014. године жалбу туженог усвојио, преиначио првостепену пресуду Основног суда у Новом Саду тако што је укинуо решење о извршењу Општинског суда у Инђији Ив бр. 95/09 од 09.04.2009. године којим је тужени обавезан да тужиоцу исплати износ од 1.192.744,61 динар, као и трошкове извршног поступка у износу од 49.464,00 динара те је обавезао тужиоца да туженом накнади трошкове првостепеног поступка у износу од 159.750,00 динара. Обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 22.500,00 динара.

Против другостепене пресуде тужилац је изјавио ревизију која је дозвољена сагласно члану 403. став 2. тачка 2. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 55/14) а који се у конкретном случају примењује на основу члана 506. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11) и члана 23. Закон о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 55/14) због

чега Врховни касациони суд није ни оцењивао дозвољеност ревизије тужиоца по одредби члана 404. ЗПП на коју се ревизија позива.

Испитујући побијану пресуду у границама прописаним одредбом члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је закључио да ревизија тужиоца није основана.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 2. ЗПП на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности, а ревизијом тужиоца кониретно се не указује на постојање других битних повреда које би утицале на правилност и законитост побијане пресуде.

Према утврђеним чињеницама на којима је заснована побијана пресуда дана 30.05.2006. године у Инђији закључен је уговор о ненаменском дугорочном готовинском кредиту уз примену валутне клаузуле између тужиоца као даваоца кредита и туженог као корисника кредита у динарској противвредности од 15.000 евра што је на дан пуштања кредита износило 1.312.050,00 динар са роком отплате од 84 месеца. Такође је утврђено да је истога дана издата меница на износ од 1.192.744,61 динар са роком доспећа 17.03.2009. године. Као трасант на меници означен је Љ.Р., а меницу је као трасат потписао тужени. На овај начин су радници предузећа Т.г. ДОО из И. корпоративног клијента тужиоца узимали кредите од тужиоца те им је исплата вршена на њихов текући рачун отворен код тужиоца или готовински у просторијама тужиоца али је новац одмах предаван Р.Г. раднику на секретарским пословима у Т.г. ДОО И. која је фактички обављала све послове везане за кредите.

Код овако утврђених чињеница првостепени суд је применом чланова 17, 55. став 1, 256, 262, 307. и 1065. ЗОО, те чланова 9. став 1. и 16. став 1, 27. став 1. и 107. Закона о меници усвојио тужбени захтев тужиоца за исплату дуга по меници у износу од 1.192.744,61 динар са припадајућом каматом и трошковима.

Другостепени суд применом чланова 51. став 2, 52, 256. став 2. и 1065. ЗОО преиначује првостепену пресуду и укида решење о извршењу којим је установљена обавеза туженог да тужиоцу исплати наведени износ меничног дуга са припадајућом каматом и трошковима јер закључује да у конкретном случају уговор о кредиту има недопуштену каузу будући да корисник одобреног кредита није тужени већ је одговорно лице тужиоца одобрило кредит радницима Т.г. ДОО из И. па и туженом ради омогућавања члановима криминалне групе стицања противправне имовинске користи због чега је одговорно лице тужиоца правноснажно осуђено у кривичном поступку. Код таквих чињеница правилно другостепени суд применом члана 256. став 2. ЗОО одступа од начела строгости и апстракности меничне обавезе јер ништавост основног правног посла у вези са којим је издата хартија од вредности у конкретном случају меница има за последицу немогућност наплате меничног износа од туженог због чега је правилним одлучивањем другостепеног суда одбијен захтев тужиоца за наплату меничног износа са каматом и трошковима.

Неосновано ревидент оспорава закључак другостепеног суда о непостојању каузе истичући да побуде за закључење уговора нису разлог

ништавости самог уговора указујући да је тужилац као давалац кредита одобрена средства уплатио туженом који одговара за обавезе по закљученом уговору о кредиту без обзира ко је крајњи корисник кредитних средстава. У конкретном случају по правилном закључку другостепеног суда кауза уговора о кредиту за корисника кредита састоји се у стицању одређеног новчаног износа а на страни банке у остваривању новчане добити враћањем износа кредита и уговорене камате. Та кауза код уговора о кредиту закљученог између парничних странака је фиктивна, односно истом је прикривена недопуштена кауза обезбеђивања новчаних средстава и стицање противправне имовинске користи члановима криминалне групе, а од стране одговорног лица тужиоца. Уговор закључен са недопуштеном каузом је ништав сагласно члану 52. у вези са чланом 51. став 2. ЗОО а на ништавост се у смислу члана 109. истог закона може позивати свако заинтересовано лице што је тужени у конкретном случају истакао путем одбрамбеног приговора, а на ништавост суд пази по службеној дужности.

На основу изложеног, те како не постоје разлози због којих је ревизија изјављена као ни разлози на које ревизијски суд пази по службеној дужности на основу члана 414. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одбио ревизију тужиоца као неосновану одлучивши као у изреци ревизијске пресуде.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**